

Geistlicher Baustein Nr. 31

- Meine Kraft wird in der Schwachheit vollkommen -

Albanische Übersetzung :

Guri i Ndërtimit Frymor Nr. 31

- Forca Ime bëhet e përsosur në Dobësi-

“Dhe Ai më tha: Le të't Mjaftoj hiri Im, sepse forca Ime përsoset në dobësi. Prandaj me shumë kënaqësi do të mburrem më tepër me dobësitë e mia, që fuqia e Krishtit të banojë mbi mua. Prandaj gjej kënaqësi në dobësi, në fyerje, në nevoja, në përndjekje, në vështirësi, për hir të Krishtit; sepse kur jam i dobët, atëherë jam i fortë.” (2 Korintasve 12,9-10).

“Dhe të dobëtën e botës e ka zgjedhur Perëndia që ta turpërojë të fortën.” (1 Korintasve 1,27).

Ne përpiqemi nga dobësitë tona të nxjerrim një justifikim. Ne duam të themi se sa të mëdhenj jemi, sa të rëndësishëm jemi. Besoj se ky është një nga arsyet pse Perëndia ma ka dhënë këtë tekst, që ta heqim këtë mendim nga zemrat tona.

Ka shumë gjëra të vogla që ne bëjmë. Dhe prandaj vijmë në takim (në bashkësi), për të gjetur gabimet tona dhe ato gjëra në të cilat mund të përmirësohemi. Nëse vijmë në takim me një qëllim tjetër, kam frikë se nuk do të përfitojmë shumë nga ardhja jonë. Ne duhet të vijmë për të gjetur dobësitë tona, për të parë mangësitë tona dhe për të kuptuar sa të vegjël jemi, që të vendosim besimin tonë tek Ai që është i fortë.

Ka aq shumë prej nesh që dëshmojnë me dëshirë ose mendojnë se janë të papërshtatshëm, dhe në këtë mënyrë nxjerrim një justifikim. “Unë nuk kam arsim, nuk kam aftësi, nuk jam i zoti për këtë.” Dhe nëse ju e ushqeni këtë mendim, nëse e mbani në këtë mënyrë, atëherë nuk do të arrini gjë. Por pikërisht këtë, që ne e marrim si justifikim për dobësitë tona, Perëndia e përdor për të kryer veprën e Tij.

Shikoni, Ai po pret që ne të vijmë në këtë gjendje, në mënyrë që të mund të na përdorë. Ne marrim arsyetimet tona dhe themi: „Epo, unë nuk mund ta bëj këtë, jam i pa aftë. Thjesht nuk mund ta bëj.” Dhe Perëndia merr pikërisht këtë gjendje dhe kryen punën me të. Kjo është e vërtetë.

Ky është edhe shkaku pse Ai na ka zgjedhur, sepse jemi në këtë gjendje (1 Kor. 1,26-29). Kjo tani duket e çuditshme, por do të vijmë menjëherë te arsyeja e saj, nëse është vullneti i Perëndisë.

Vëreni se nevojiten më të vegjlit dhe më të përbuzurit.

Pothuajse çdo hero që Perëndia ka pasur në fushën e betejës ka qenë një person i tillë (Gjyqtarët 6,11-24). Një person që ishte i përbuzur, një person që e shihte veten si të papërshtatshëm, një person që nuk kishte aspak aftësi. Pikërisht atëherë ky person është në gjendjen e duhur që Perëndia të fillojë ta përdorë. Kjo është e vërtetë. Kur ata ndjehen se nuk janë të aftë dhe se nuk kanë asgjë, atëherë Perëndia mund t’i marrë dhe të bëjë diçka me ta. E shihni? Por kur mendojmë se mund ta bëjmë vetë, atëherë Perëndia nuk mund të na përdorë, sepse ne duam ta bëjmë me forcat tona.

Dhe pastaj, nga ana tjetër, na vijnë këto ndjenja kur mendojmë se jemi të pa aftë dhe nuk duam ta bëjmë. Por nëse thjesht dëgjojmë thirrjen e Perëndisë, pikërisht kjo është gjendja ku Ai dëshiron të na sjellë, në mënyrë që Ai ta bëjë. Kur ne vetë jemi të pa aftë, atëherë jemi të detyruar t’i nënshtrohemi Frymës së Perëndisë (2 Kron. 20,1-23). Përderisa mendojmë se mund ta arrijmë vetë, nuk mund ta arrijmë aspak. Por kur arrijmë në atë pikë ku e kuptojmë se nuk mund ta bëjmë vetë, atëherë ia dorëzojmë veten Perëndisë dhe Ai e bën. Pra, kur jemi ne ata që përpiqemi ta arrijmë me forcat tona, do të dështojmë; por kur ia dorëzojmë veten thjesht Perëndisë, atëherë Perëndia nuk mund të dështojë. Ka vetëm një gjë që Perëndia nuk mund të bëjë, dhe kjo është të dështojë. Ai mund të bëjë gjithçka, përveç të dështojë, sepse Ai nuk mund të dështojë.

Prandaj, përderisa përpiqemi vetë dhe mbështetemi te aftësitë tona, nuk do të arrijmë asgjë. Por kur arrijmë në atë pikë ku e kuptojmë se nuk jemi asgjë, atëherë Zoti mund të na përdorë.

Gjëja më e rëndësishme, një nga gjërat më të rëndësishme që ne duhet të kapërcejmë:

Mendoni për këtë tani, dhe veçanërisht ju predikues të rinj, por edhe ju laikë... Ka një gjë që duhet ta kapërcejmë, nëse duam të përmbushim dëshirën e Perëndisë për jetën tonë: është kapërcimi i mendimit për aftësinë njerëzore.

Nëse ndonjëherë arrijmë në një pikë ku mendojmë se mund ta bëjmë me inteligjencën dhe aftësitë tona, atëherë duhet ta kapërcejmë këtë dhe të çlirohemi prej tij, duke e lënë mënjanë, në mënyrë që Perëndia të mund të na përdorë. Kjo është e vërtetë.

Dhe duhet të bëjmë një dorëzim të plotë!

Nuk mund të përdorim asnjë aftësi tonën. Duhet të dorëzohemi plotësisht. Dhe për të ardhur te Perëndia, ju duhet t'i dorëzoni Atij shpirtin, frymën dhe trupin tuaj.

Gjithçka që je, duhet të jetë e dorëzuar te Perëndia, që Ai të bëjë vullnetin e Tij në ty dhe në mua (1 Kor. 6,19-20).

Tani, kjo është e vështirë, e di, sepse gjithmonë duam të japim edhe ne pjesën tonë, diçka që dimë, diçka që e njohim, që kemi dëshirë ta bëjmë. Ne themi: “Epo, e di shumë mirë që duhet të bëhet në këtë mënyrë.” Por për aq kohë sa ti e bën kështu, do të jetë e gabuar, dhe Perëndia nuk do ta përdorë atë përpjekje.

Ky është problemi në botë sot: ka shumë përvoja seminarësh, njerëzit mbështeten tepër në arsim, në lidhje apo në bashkësi denominacionesh. Ne mbështetemi tek njëri-tjetri, tek njerëzit me aftësi.

Nëse presim diçka dhe themi: “Ky djalë është një person i madh. Ky është një njeri i rëndësishëm, do të mbështetem tek ai” — kjo nuk i pëlqen Perëndisë kur e bëni. Ne duhet të mbështetemi tek Perëndia, dhe vetëm tek Perëndia! (Fjalët e Urta 3,5-6). Nuk duhet të mbështetemi as tek aftësitë tona, as tek ato të njerëzve të tjerë. Duhet të dorëzohemi plotësisht tek Perëndia.

Asnjë aftësi, kujtdo që i përket, nuk është e dobishme në sytë e Perëndisë. Perëndia duhet t'i heqë të gjitha aftësitë tona, në mënyrë që Ai të arrijë qëllimin e Tij. Nëse Ai ka diçka për të bërë për ne — por për aq kohë sa ne mendojmë se mund ta bëjmë mjaft mirë vetë — nuk do të mund të përdoremi kurrë nga Perëndia.

Dëgjoni apostullin Pal tek 1 Korintasve 2,1-5:

“Kur erdha tek ju, vëllezër, nuk erdha për t’ju shpallur dëshminë e Perëndisë me fjalë të shkëlqyera a me mençuri... Dhe unë isha në dobësi, me shumë frikë dhe dridhje midis jush...”

A mund ta përfytyroni një burrë të tillë, një farisen ndër farisenjtë, një mësues ndër mësues, një njeri që nga fëmijëria e tij ishte edukuar për shërbim, që të bëhej i zoti në të folur, i mençur dhe i shprehur qartë? Dhe tani ky vjen përpara një grupi njerëzish si korintasit dhe thotë: “Unë isha në dobësi, në frikë dhe me shumë dridhje kur isha midis jush”?

Një burrë që përmbysi botën, misionari më i madh që ka ekzistuar ndonjëherë, dhe ai vetë pranoi se erdhi në dobësi, jo si një mësues i ushtruar, por në dobësi dhe frikë, me shumë dridhje, që mos të devijonte aspak nga rruga, sepse nuk mund të mbështetej mbi aftësitë e tij.

Ai nuk kishte frikë sepse trembej nga diçka; por kishte frikë mos e zemëronte Perëndinë në ndonjë mënyrë dhe mos përzinte brenda aftësitë e tij, diçka që kishte mësuar... Ai u tha atyre: “Unë nuk erdha tek ju me fjalë të shkëlqyera, unë erdha me frikë, që të mos shfaqesha në atë gjendje; por unë erdha tek ju dhe nuk njoha askënd tjetër veç Krishtit dhe Atë të kryqëzuar.” (1 Kor. 1,18-25; Gal. 6,14).

“Dhe unë isha në dobësi dhe me shumë frikë e dridhje midis jush. Dhe fjala ime dhe predikimi im nuk ishin me fjalë bindëse të mençurisë njerëzore, por në dëshmim të Frymës dhe të fuqisë.”

Dëgjoni këtë burrë, që ishte një luftëtar, sesi ai u zbulua i zhveshur nga vetja. Amin.

Nëse ka diçka që shkollat tona sot kanë nevojë, nëse ka diçka që kishat tona sot kanë nevojë, është që të zbulohemi nga vetja jonë, nga mendimet tona dhe aftësitë tona. Zbuloni veten tuaj përpara Perëndisë, përndryshe do të përpiqeni të bëni diçka nga vetja.

Shpresoj që kjo të depërtojë thellë brenda jush dhe të kuptoni se nuk keni pse të bëheni diçka. Jo një dijetar i madh, jo një i madh ndër njerëz, por një askush. Ju duhet të bëheni pluhur. Ju duhet të arrini në një pikë ku e dini se nuk jeni asgjë.

Mos u ngritni kurrë mbi këtë, sepse menjëherë kur ju ngriheni mbi këtë, ju ngriheni mbi Perëndinë. Qëndroni në pluhur dhe në rrugën për Damask (Veprat 9,1-21). Qëndroni larg nga kali i lartë!

„Predikimi im," tha ai, „nuk ishte me fjalë bindëse të njerëzve dhe të urtësisë njerëzore, por në tregimin e Frymës dhe të fuqisë." Tani, vini re mirë! „Për çfarë, Pali? Pse e bëre këtë?"

...që besimi juaj të mos mbështetet mbi urtësinë njerëzore, por mbi fuqinë e Perëndisë."

Oh, çfarë predikuesi! Ai kërkonte Perëndinë dhe thoshte: „Perëndi, unë jam i dobët dhe nuk e di çfarë të bëj. Të lutem thjesht, Perëndi, më forco. Largoji këto dobësi dhe këto gjëra prej meje që të bëhem më i fortë."

Perëndia iu përgjigj dhe i tha: „Pali, forca Ime përsoset në dobësinë tënde." (2 Kor. 12,9-10).

Pastaj Pali thotë: „Kur jam i dobët, atëherë jam i fortë." Po, ai tha: „Unë mburrem me dobësitë e mia. I falënderoj Perëndisë që i kam nxjerrë të gjitha jashtë nga vetja. Dhe kur unë i nxjerr të gjitha jashtë nga vetja, atëherë Perëndia mund të hyjë. Por përderisa unë mbaj ende diçka nga vetja ime aty, Perëndia nuk mund të hyjë."

Ja pra: Ne e pengojmë Atë të vijë. Ne e largojmë Atë... Nga më i varfri deri tek më i pasuri prej nesh, nga më i vogli deri tek më i madhi, ne e mbajmë larg Perëndinë nga jeta jonë për shkak të vetvetes.

Unë shpesh kam thënë: „Armiku më i madh që kam unë, është William Branham." Ai është ai që i del Perëndisë përpara. Ai është ai që bëhet përtac. Ai është ai që ndonjëherë arrin në një pikë, ku mendon se mund të bëjë diçka, dhe kur ai e bën, e shtyn Perëndinë krejtësisht jashtë pamjes. Por nëse mund ta heq qafe këtë njeri, nëse mund ta nxjerr atë nga rruga, atëherë Perëndia mund të bëjë gjëra për të cilat William Branham nuk ka asnjë ide.

Atëherë Perëndia mund të të përdorë ty. Atëherë Ai mund të përdorë secilin prej jush. Ai mund të përdorë këdo, kur ne largohemi nga rruga. Por përderisa ne i dalim përpara, kjo nuk funksionon.

Perëndia i tha Palit: „Forca Ime përsoset në dobësinë tënde."

Fuqia Ime bëhet më e përsosur, sa më shumë që ti bëhesh i dobët. Sa më shumë që ti të mund të me dorëzohesh Mua, aq më mirë mund të të përdor. Sa më shumë që ti mund ta harrosh shkollimin tënd, sa më shumë që ti mund ta harrosh konfesionin tënd, sa më shumë që ti mund ta harrosh lavdinë tënde, aq më shumë mund të të përdor Unë. Sepse kur ti dobësohesh, Unë do të bëj që qëllimi Im të bëhet i fuqishëm." (Rom. 8,28-30).

Perëndia mund të nxjerrë fuqi nga dobësia. Kjo është arsyeja pse Ai gjithmonë vepron kështu. Kur Ai zgjodhi dishepujt e Tij... Kush do ta kishte menduar përlulësinë e Birit të Tij, kur Ai lindi në një grazhd, në një stallë lopësh dhe u mbështoll me pelena? Shihni, Ai mund të kishte ardhur në një pallat. Ai mund të kishte zbritur në korridoret e qiellit dhe të gjithë engjëjt do të kishin qëndruar në heshtje atje. Por Ai na e dha Krishtin si shembull dhe lejoi që Ai të vinte në përlulësi (Fil. 2,5-11).

Ai kurrë nuk e mësoi Atë në shkollat e kësaj bote, por e përgatiti me fuqinë e Tij, në mënyrë që Ai të mund të dorëzohej plotësisht, jo mendimeve apo forcës së njerëzve, por të dorëzohej Vetë fuqisë së Perëndisë (Gjoni 5,19).

Por çfarë ndodh me ne sot: Ne i dorëzohemi konfesionit, asaj që thotë ai dhe çfarë përcakton ai. Mirëpo kjo është në kundërshtim me vullnetin e Perëndisë. Ne duhet t'i dorëzohemi Frymës së Perëndisë dhe të shkojmë atje ku Fryma do të na dërgojë. Kjo është e vërtetë.

Ushtarët dhe heronjtë e Perëndisë, ata duhej së pari të bëheshin të dobët, përpara se të bëheshin të fortë. Nga dobësia e tyre ata u bënë të fortë (Hebr. 11,34).

Ja diçka për ngushëllim. Ja diçka që inkurajon. Nga dobësia dhe përlulësia Perëndia zgjedh popullin e Tij, për të ndërtuar Mbretërinë e Tij. Kur një ditë të shkojmë në qiell, kur të qëndrojmë në praninë e Perëndisë me Kishën e Tij, do ta gjejmë veten në një grup që ishte i dobët, i refuzuar dhe i hedhur tej nga bota – të paditurit.

A nuk është e çuditshme që Zoti na krahason me delet? (Gjoni 10,1-29).

Një dele është krijesa më e pafuqishme që ekziston. Nuk ka asgjë që mund të mbrohet më pak se një dele. Një lepur mund të vrapojë, një ketër mund të ngjitet në një pemë, një qen mund të kafshojë, një luan mund të copëtojë, një kalë mund të godasë, një zog mund të fluturojë; por një dele qëndron e pafuqishme. Ashtu dëshiron Perëndia të jemi ne. Ne duhet të kuptojmë se jemi plotësisht të pamjaftueshëm, atëherë Perëndia e merr atë person dhe fillon të formojë Vetveten brenda tij; Ai bën që duart e tij të bëjnë atë që Perëndia dëshiron të bëjë me ato duar, që buzët e tij të shqiptojnë atë që do të thoshin buzët e Perëndisë; sepse ato nuk janë të tijat, por i përkasin Perëndisë. Ai fillon të formojë një karakter. Ai fillon të marrë këtë dobësi dhe ta shfaqë Vetveten.

Ai na vendos këtu mbi tokë. Por ne jemi të shkolluar, jemi të mençur. A i keni ndjekur ndonjëherë linjat e gjenealogjisë? Nëse marrim për shembull Abelin: në vend të tij erdhi Seti dhe linja e Setit vazhdon drejt e deri në kohën e Noeut. Të gjithë këta burra ishin bujq të thjeshtë. Por fëmijët e Kainit u bënë të mençur, të hollë, të shkolluar, burra të mëdhenj, ndërtues, njerëz të arsimuar. Por ana e Perëndisë ishte e dobët dhe e përlur. Dhe kështu Perëndia i përdori ata. Kjo është mundësia e Perëndisë. Kjo është udhu Perëndisë për të ardhur tek ne, kur ne jemi të dobët. Atëherë ne marrim diçka.

Kjo është padyshim një inkurajim, sepse e gjithë Mbretëria e Perëndisë është ndërtuar nga ky lloj njerëzish. Kur bëheni në këtë mënyrë, atëherë jeni në Mbretërinë e Tij.

Problemi me ne nuk është se jemi shumë të dobët, por se jemi shumë të fortë. Ne jemi thjesht shumë të fortë, kaq është. Problemi është se jemi shumë kokëfortë. Është e vërtetë, jemi shumë të fortë në mendjen tonë. Dimë shumë. Perëndia dëshiron ta nxjerrë këtë prej nesh. Kjo është e vërtetë. Ne jemi shumë të fortë për t'iu dorëzuar Atij. Ne i dorëzohemi vetes sonë dhe mendojmë: "Ah, kam mjaft mend për ta ditur këtë!"

Sa herë që të arrish në fund dhe ta kuptosh se ke arritur në fund, atëherë kthehu dhe përlu! Bëhu i dobët dhe prano se je njeri, dhe se asnjë nga aftësitë e tua intelektuale nuk mund ta bëjë këtë. Dobësitë njerëzore nuk përdoren kurrë nga Perëndia.

Është përmes dobësive njerëzore që Perëndia e vendos Vetveten në ty (Kol. 1,26-27), dhe atëherë Ai mund të përdorë Vetveten. Ti bëhesh vetëm një instrument (Gal. 2,19-21). Sigurisht. Ti duhet ta heqësh veten nga rruga.

Moisiu i mësoi shumë mirë dobësitë njerëzore. Ai i mësoi aq mirë, sa kur Perëndia e thirri, ai mundi të paraqiste gjashtë dobësi kundër thirrjes së Perëndisë. A i keni marrë ndonjëherë ato gjashtë dobësi në pjesën e parë të Librit të Dytë (Eksodi) të Moisiut? Unë i kam shkruar këtu dhe dua që ju t'i dëgjoni:

Dobësia e parë që ai kishte ishte mungesa e një mesazhi.

Dobësia e dytë që ai kishte ishte mungesa e autoritetit.

Dobësia e tretë që ai kishte ishte se ai nuk mund të fliste mirë.

E katërta ishte: mungesa e përshtatshmërisë; e pesta: Pasuksesi; dhe e gjashta: rasti i veçantë.

Tani, krahasoje veten me të dhe shiko, a i ke edhe ti kaq shumë dhe a mund të bëhesh aq i dobët sa ai. “Zot, unë nuk jam i mirë, unë nuk mund të flas, kam vrarë një egjiptian, nuk mund të kthehem përsëri. Ah, ata nuk do të më pranojnë. Unë nuk kam asnjë mesazh dhe nuk mund të flas, unë kam një gjuhë të rëndë.” E shihni, si ishte ai? Ai nuk ishte asgjë. Vëlla, ai u shërua. Po, Perëndia mundi ta përdorte atë, pasi ai u shërua. Ai kishte gjashtë dobësi të ndryshme dhe kështu mësoi si të përballej me dobësinë njerëzore.

A iu dhimbs Perëndisë Moisiu për shkak të gjithë atyre dobësive të tij dhe tha: “I gjori Moisi, diçka të ka ndodhur, ti je rrëzuar nga madhështia jote... Ti vjen dhe rrëfen se nuk je asgjë dhe se nuk mund të bësh asgjë. Ti je thjesht aq i dobët”? Jo, Perëndisë nuk i erdhi keq për të. Perëndia nuk e mëshiroi. Perëndia e kishte shëruar nga gjithë ato gjëra. Eksodi 4,14: “Perëndia u zemërua shumë me Moisiun.” Perëndisë nuk i erdhi keq për të, sepse ai ishte i dobët. Kur ti thua: “O Zot, unë ndihem aq keq, nuk besoj se mund ta bëj këtë”, Perëndisë nuk i vjen keq për ty. Kur të duket sikur je pak i shkelur majtas e djathtas, Perëndisë nuk i vjen keq për ty. Ai zemërohet me ty, sepse ti je pikërisht në gjendjen e duhur ku Ai mund të të përdorë. (1)

Siç tha Pali, ai kishte një dobësi, diçka që e shqetësonte. Djalli i dha goditje, njëra pas tjetrës. Dhe ai pyeti Zotin tri herë që t'ia merrte dhe tha: „Unë nuk e dua këtë, Zot! Më hiq këtë nga unë!” Por një natë Zoti i foli dhe i tha: „Pali, hiri Im të mjafton për ty.” (1 Kor. 12,1-10)

Pali tha: „Sepse do të mburrem për dobësinë time. Unë mburrem për të. Unë e di, Ti je Shëruesi. Kam parë si Ti ke shëruar të sëmurët, ke ngjallur të vdekurit, ke nxjerrë demonët dhe ke hapur sytë e të verbërve. Por kur Të kam pyetur dhe Ti më thua se hiri Ytë të mjafton, atëherë ky djall që më shqetëson, sjell dhimbje rritjeje të hirit Tënd. Kështu do të mburrem për dobësitë e mia.”

Pse? „Që të mos mburrem mbi madhësitinë e zbulimit.”

Shihni, ai kishte diçka që dishepujt e tjerë nuk e kishin. Ai e pa Pasardhësin pas vdekjes, varrimit, ngjalljes dhe ngjitjes në qiell. Ai e pa Atë. Disa thanë: „Por unë kam shkuar me Të.” Por kështu bënte çdo njeri në rrugë. Por pasi Ai vdiq, u varros, u ngjall dhe u ngjit, Ai erdhi në formën e një shtylle zjarri dhe i foli Palit. Kjo ishte më shumë se ç'kishin të tjerët. Amin.

Ai tha: „Që të mos mburrem dhe të ndërtoja seminare të mëdha, që të mos mburrem për madhësitinë e këtij zbulimi, Perëndia a lejoi një përfaqësues të djallit që të më godiste. Sepse kur jam i dobët, atëherë jam i fortë.” Amin. Amin. Dhimbje rritjeje të hirës! Amin. Ne mund të qëndrojmë gjatë këtu, sepse vuajmë dhimbjet e hirit Tij.

Oh, Ai ndoshta lejon rrugë kryqe për të na provuar, për të na bërë të përkryer në shërbimin e Tij. Ai ndoshta e lejon këtë tani, ungjilltarë. Ai lejon rrugë kryqe për dobinë tonë. (2)